

Oportunitat perduda per Rajoy

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 31.05.08

Ahir el Cercle d'Economia va rebre, per separat, els dos puntals de l'era Aznar. A Rato li van assignar l'economia mundial. Rajoy tenia barra lliure. I com que el Cercle és una plataforma de diàleg entre l'establishment català i els modernitzadors de Madrid --de la dreta i de l'esquerra--, hi havia expectació.

Rajoy tenia una gran ocasió per fixar els punts de referència del nou centre-dreta i d'un PP que no estigui condemnat a ser la tercera o la quarta força catalana. L'última enquesta del CIS, coneguda la vigília, dóna al PP un retrocés inferior que després de les eleccions del 2004. La nota de Rajoy pujava per sobre del 4, per primera vegada en diversos trimestres, i superava Duran Lleida i Llamazares. I l'índex que mesura la tasca de l'oposició arribava al seu valor més alt des del 2005.

Però al final del matí el balanç era mediocre. Rajoy havia deixat escapar una oportunitat. ¿Per què? Primer, perquè no va estar en el torn de Rato, i Rato va sortir amb presses per no estar en el de Rajoy. No van junts. Rato va fer una solvent exposició (tipus FMI) malgrat que part del públic esperava sang. I va rebutjar amb elegància Piqué quan aquest va voler portar-lo als 400 euros. Rato no vol fer política. I no la farà per ajudar Rajoy. Aznar el va castigar el 2004 i ara no vol enredar-se en la guerrilla interna. Però un Rajoy sense Rato perd ganxo. Com es va veure.

En efecte, Rajoy va optar per un discurs de fiscal dur en economia i de receptes de manual del bon conservador. No era el dia. Això li toca a

Cristóbal Montoro en dia laborable. I brandar que l'Estat ja no té superàvit és una trampa infantil perquè no en va tenir mai en els anys Aznar. Es podia esperar ahir un discurs de futur, més inspirat, més seductor i amb alguna cosa nova sobre Catalunya. ¿No era el moment d'admetre que els resultats aquí han estat molt fluixos? ¿I de rectificar alguna cosa? Dir que es vol més inversió en infraestructures i un millor finançament per a Catalunya, i estar en contra de la solució pactada per la gran majoria del Parlament a l'Estatut, no és una posició fàcil. I exigeix alguna cosa més que tòpics.

Però el to del discurs va ser més suau que altres vegades. Va ser prudent al dir que acceptarà el que digui el Constitucional i convincent quan va reafirmar --en resposta a una pregunta-- el seu desig que el PP sigui un partit de diàleg i que s'adapti als temps. I per això el públic --que altres anys va provar els xiulets-- va aplaudir. Em va quedar el dubte de si ho feien al discurs o al polític conservador que ha gosat enfrontar-se a la caverna i a la ràdio integrista. Ahir Rajoy no va aprofitar l'oportunitat. És clar que seduir Catalunya potser no és el millor per guanyar d'aquí a unes setmanes el congrés de València.